

משבצות זהב לבושה, ברקמת פריגים נהדרה,
אשה יפה מאד — אף בחרון אפה; מענעת
ראשה עם המחלפות המכסות סביב את שכמה.
כה התיצבה ותבט בגאונה אנה ואנה.

"אך שגועון הוא", קראה, "אלהי השמעות אונים

בפר על מחזה עינים! למה ללשונה כבוד?
לי אין מגיש קטרת, ואני בת טנטלוס אנכי,
חבר לאלים במרום, לבדו במסבת שלחנם;
מן הפלידות הורתי, אמי בת אטלס הגדול,
נושא על כתפיו בכח משא כל פדור העולם.
אף מבני יפיטר אבי, ובעלי על זרעו מתיחש.
לי בפריגיא פורעים העמים, וגם ארמון קדמוס
תחת ממשלתי, ובחומות ערים רבות ועצומות
ובכל היושבים בהן מושלים אני ואישי האדיר.
לאוצרות אין מספר בכל היכל והיכל מלכותי,
עצום ההון בכל פנה — ולבד אלה בעצמי אנכי
הן פדמות אלים דמותי, אף שבע בנות בנותי
עם שבעה בנים לי, ולהם אמצא חתנים וכלות!
שאלו נא איפוא, היש לגאותי יסוד ומשענת,
אף עוד העיזו לבפר עלי ולכבד לשונה —
אי זאת בת גזע טיטנים, אשר כל האדמה הרחבה
אף מקום צר ללדת מאנה לה לתת בחנינה.

ארץ, שמים ותהומות לאילתכם מקלט לא פתחו.
נודדה, עזובה, בעולם התהלכה, עד אשר ברחמי
דלוס לה אמר: "באדמה את תועה, ואנכי בימים" —
משכן להסתופף לה גדי, ותלד שם שני ילדים: 40
הם הלא חלק משבעה ממספר הילדים גדלתי!
מי מאשרה כמוני? מי יכזיב זאת? וכן אהיה תמיד.
מי יטיל ספק בדברי? מבטח עז לי הוני ועשרי,
איתן וחזק מצבי משיוכל להרסו הגורל;
לו יגזל הרבה ממני — רב אשר עוד לי יותר. 45
גדל כבר אשרי על פחד החליפות! אמרו שיוכלו
אף להאסוף ולגנע אחדים מילדי החביבים.
עוד לא ארד גם אז עד כפל מספר בני לשונה,
כי בשני ילדיה הלא כמעט עודנה עקרה.
לכנה, שוא לכן קרבן, והבל על ראשכן הנזר!" 50
השליכוהו לארץ הנשים, עזבו קרבנו,
ובשפה רפה כיאות את שיחן שפכו בלחש.
רגזה ותתאנף האלילה, ובמרום הר קינטוס
אל תאמי בטנה אז דברה פדברים האלה:
"הן ממני הורתכם, אשר בכם תמיד אתגאה, 55
הן ממני, אשר רק יונו עלי גדלה באלים.
נוטלים כבוד אלהים, ומכל מזבחתי העתיקים
אותי מגרשים, ילדי! ואתם לי אינכם מקנאים?